

KRIKŠTAS IR KRIKŠTO SIMBOLIS

Tai, kad Jėzus ir Jo mokiniai krikštijosi ir kvietė savo pasekėjus krikštytis iki pat „amžiaus pabaigos“, t. y. dabartinio amžiaus, ir kad *krikšto* apeigoms naudojo vandenį, to niekas negali paneigti, nes tas yra stipriai pabrėžiama Naujajame Testamente. Krikštijama buvo ne tik mūsų Viešpaties misijos metu, nuo žydų amžiaus pėjties pradžios, bet taip pat ir Evangelijos amžiuje, po Šventosios Dvasios atsiuntimo. Apie tai yra užrašyta įvairiose Šventojo Rašto vietose: (Apd. 2:41; 8:12,16,36,38; 9:18; 10:47,48; 16:15,33; 18:8; 19:3-5; 22:16).

Kai kurie neteisingai mano, kad krikštas yra žydų Įstatymo apeigų dalis, ir kad jis su kitomis to Įstatymo apeigomis užsibaigė ant kryžiaus. Tačiau krikštas nėra žydų Įstatymo dalimi. Susitikimo Palapinės kieme buvo praustuvė, bet ten nebuvo nei *šlakstoma*, nei *panardinama*, bet paprasčiausiai *apsiplaunama*.

Negalime pritarti ir tiems, kurie tvirtina, kad krikštas vandeniui priklausė žydų amžiui. Jie tvirtina, kad Apaštalai, kurie išėjo iš judaizmo, krikštijo tik pradžioje, nesuprasdami, kad *tikrasis* krikštas buvo krikštas Šventąja Dvasia, kai ji buvo atsiųsta, todėl neva klydo, krikštydami vandenyje. Tvirtinama, kad šv. Petras bei dalinai kiti Apaštalai klydo, nevalgydami kartu su neapipjaustytais. Dar pasakojama ir apie Apaštalą Paulių, kuris prisipažįsta neva klydęs, rašydamas (1Kor. 1:14-16): „Esu dėkingas Dievui, kad aš nė vieno jūsų nepakrikštijau, kaip tik Krispą ir Gajų ... ir Stepono namus“ ; o taip pat, kai sako (Kol. 2:20-21): „ ... lyg kad tebegyventute pasaulyje, duodatės pajungiami nuostatams: „Neimk į rankas, neragauk, nepaliesk“.

Tuo būdu pateikiami *tariami* įrodymai, kuriuose daugelis nepastebi klaidingų prielaidų. Tai yra todėl, kad buvo tyrinėta skubotai ir paviršutiniškai, pasinaudojant blogai suprastomis eilutėmis, o išvados darytos neatsižvelgiant į kontekstą, kuris nebuvo gerai ištyrinėtas ir suprastas.

Jau aiškinomės, kad krikštas nebuvo Įstatymo sandoros dalimi, todėl tai nebuvo dalis Įstatymo, kuris buvo užbaigtas vertės ant kryžiaus ir tapo negaliojantis tiems žydams, kurie įtikėjo į Kristų (Rom. 10:4). Didelė yra klaida *krikštą* – malonės sandoros simbolį – priskirti žydų Įstatymo sandoros nuostatams (Kol. 2:20). Dar kitoje eilutėje Apaštalas nurodo nuostatą, kurios riboja žydų laisvę (Kol. 2:14). Ar galima tai pasakyti apie krikštą? Kokioje

reikšmėje jis yra kam nors priešingas?

Įstatymo „nuostatai“, kurie riboja žydų laisvę, apie kuriuos kalba Apaštalas – tai apeigos ir pasninkai, jaunačio šventės ir sabatos (16 eil.), švarių ir nešvarių gyvulių vartojimas maistui, nuostatos dėl rūbų, kad negalima austi sumaišius linus su vilna, ir t. t. Prie šių nuostatų nepriskiriami pradiniai Mozės nurodymai, o tik vėlesnieji, kurie palaipsniui buvo įvedami „į Mozės krasę atsisėdusių Rašto žinovų“ (Mt. 23:2). Tie nuostatai ir apeigos tapo komplikuočiau ir netinkamą raštų rinkiniu, ir tie, kurie *bandė* tai pildyti, užsikrovė sau vergijos jungą. Mūsų Viešpats sakė apie tą nelaisvę ir vargą (Mt. 23:4). Tiems patiems žmonėms Jėzus vietoje Įstatymo pasiūlė *malonę*, kaip vienintelį gyvenimo kelią, juos kviesdamas: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, [*bereikšmiai* nesuskaitomais nuostatais, kurie, dėl jūsų silpnos ir puolusios būsenos, negali duoti jokios naudos, vien tik apsunkena ir nuvargina jus ir todėl jie yra prieš jus] ir Aš jus atgaivinsiu“ (Mt. 11:28-30).

Kol. 2:12 taip pat įrodo, kad krikštas nėra vienas iš nuostatų, apie kuriuos rašoma 14 eil. Ten skaitome, kad tie, kurie krikšte yra palaidoti kartu su Kristumi, (net jei buvo žydai po Įstatymo sandora) yra laisvi nuo nuostatų. Taigi, krikštas yra parodytas, jog yra kitoks, nei Įstatymo ceremonijos.

Tiems, kurie tvirtina, kad krikštas – ne Evangelijos amžiaus dalis, bet užsibaigė ant kryžiaus, primename, kad Jėzus po prikėlimo keturiasdešimt dienų prieš įžengiant į dangų mokė apie naują Evangelijos amžiaus laikotarpį, ypač pabrėždamas *krikštą* – išorinį paliudijimo simbolį, kuriuo tikintieji turėjo viešai Jį išpažinti „iki pasaulio [amžiaus] pabaigos“, kuris tuo metu prasidėjo (Mt. 28:18-20).

Tuos, kurie mano, kad tikrasis krikštas yra *tik* Šventosios Dvasios krikštas, o ne vandens, turėtų įtikinti Viešpaties nurodymas duotas Bažnyčiai, kad skelbtų ir krikštytų iki pat amžiaus pabaigos. Kokiū būdu Jo mokiniai galėjo krikštyti Šventąją Dvasią, jeigu tai gali tik Dievas?

Viešpaties žodžiai taip pat nereiškė, kad Jo pasekėjai turėjo mokyti visas tautas, o tie, kurie įtikės krikštyti Šventąją Dvasią, nes tuomet dėl ko mokiniams davė tikslus nurodymus kaip atlikti krikštą? Jėzus mokė: „krikštydami juos Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu (Jų įgalioti)“. Yra aišku, kad mūsų Viešpats mokė apie krikštą vandenyje. Nieko mes negalime nuveikti už kitus, kaip tik juos pamokyti ir pakrikštyti vandenyje. Mes negalime tikėti už kitus, negalime priversi tikėti. Mes negalime pasišvęsti vietoje kitų, negalime jų

priversti pasišventimui. Tačiau, mes galime *mokyti*, o kai jie įtikės ir patys pasišvęs, mes galime juos pakrikštyti vandenyje. Tai darydami jie paliudija savo tikėjimą Kristaus mirtimi ir prikėlimu, o taip pat paliudija savo nutarimą būti mirusiais sau ir pasauliui, o gyvais Dievui, kad tinkamu metu turėtų dalį prikėlime iš numirusių.

APTARIMAS 1 LAIŠKO KORINTIEČIAMS 1:11-17

Kai Apaštalas Paulius dėkojo Dievui, kad tik keletą Korinto Bažnyčioje pakrikštijo (1Kor. 1:11-17), jis tuo nenorėjo pasakyti, jog su laiku tapo išmintingesniu ir dabar to nedarytų, kad tapo išmintingesniu nei Viešpats, kuris nurodė savo mokiniams mokyti ir krikštyti net iki amžiaus pabaigos. Kad suprastume, kodėl Apaštalas dėkojo Dievui, jog mažai pakrikštijo žmonių Korinto Bažnyčioje, turėtume perskaityti visą laišką Korintiečiams ir suvokti Apaštalo mintį. Jis sužinojo, kad Korinto susirinkimas susiskaldė į keletą grupelių (pažodžiui: sektų). Kai kurie vadino save, kad yra Pauliaus, kiti – Apolo, kiti – Kefo, o dar kiti – Kristaus. Jis buvo tikras, kad jokių būdu nedavė progos jų tokiam sektantizmui ir su palengvėjimu galėjo pasakyti: Niekada neįgaliojau jūsų, kad vadintumėte save *mano vardu*. Ar pakrikštyti buvote Pauliaus, ar Kristaus vardu? Kai kuriems galėjo atrodyti, kad Paulius Korinte įkūrė Dievo susirinkimą ir stengiasi atversti juos, kad jie vadintųsi poviliečiais, o ne krikščionimis. O kadangi pasirodė, jog daugelis vadino save poviliečiais, džiaugėsi, kad mažai iš jų yra pakrikštijęs ir pasakė: „kad kuris nors negalėtų pasakyti, jog mano vardan buvote pakrikštyti“ (15 eilutė).

Žinome, kad Apaštalas Paulius buvo silpno regėjimo, bet kaip pamokslininkas buvo gabesnis už kitus. Daugelis galėjo taip kaip ir jis, o gal net geriau krikštyti, nei jis. Tai galėjo būti pakankama priežastis, kad niekada nekrikštyti įtikėjusių per jo pamokslą, kai galėjo to išvengti. Panašiai skaitome ir apie Viešpatį (Jn. 4:1-2): „Jo mokinių skaičius labiau auga negu Jono ir Jis gausiau krikštija (nors pats Jėzus nekrikštydavo, tik Jo mokiniai)“. Paulius, supratęs savo trūkumą krikšto apeigoms atlikti, ir turintis didelį talentą mokymui, turėjo prieiti išvados, kad būtent *skelbimas*, o ne *krikštijimas* yra jo ypatinga misija (1Kor. 1:17). Nors jo paties žodžiai patvirtina, jog, kai krikšto apeiga buvo reikalinga, o niekas kitas to patarnavimo negalėjo atlikti, tai jis neleido savo dalinam nesugebėjimui šioje srityje sulaikyti save nuo paklusnumo Viešpaties paliepipimui.

„JONO KRIKŠTAS“

Biblijos aprašymuose apie krikštą sužinome, kad žydų amžiaus pabaigoje krikštijo Jonas Krikštytojas bei kiti. To laiko krikštą vadino "Jono krikštu" (Ap.d. 19:3). Jono krikštas buvo tik žydams. Žydai, būdami Įstatymo Sandoroje su Dievu, savo padėtimi skyrėsi nuo pagonių (kurie buvo be Dievo, be vilties – Ef. 2:12). Tuo tarpu Izraelitai buvo laikomi apvalytais *tipinėmis aukomis*, tipiniu būdu *išteisintais* nuo kalčių ir nuo Adomui duotos bausmės, ir kaip *tauta* buvo laikomi pasišventusiais Dievui (Iš. 19:5,6). Jie buvo laikomi tokiais, lyg visi būtų turėję tapti Kristaus „sužadėtine“.

Izraelitams buvo užtikrinta, kad, kai ateis tikrasis Dievo Avinėlis ir tie, kurie yra tikrai pasišventę – "tikrieji Izraelitai", priėmę "Dievo Avinėlių" ir pripažinę Jo auką už nuodėmę, padarę atgailą, gaus *tikrąjį išteisinimą* ir galės tęsti savo pasišventimą. Taigi, tikrai pasišventęs Izraelitas, gyvenęs žydų amžiaus pabaigoje ir pripažinęs Viešpatį esant Dievo Avinėliu, tapusiu tikrąja auka už nuodėmę, o po prikėlimo iš mirusiųjų pasirodžiusiu Dievo akivaizdoje už Bažnyčią, buvo laikomas lyg visada turėtų *tikrąjį išteisinimą*, nors iki tol naudojosi tik tipiniu išteisinimu.

Evangelijos amžiaus pradžioje žydams buvo skelbiama ne taip, kaip pagonims. Pagonims buvo aiškinama: Jūs, kurie kadaise buvote svetimi ir priešai, dabar per Jėzų Kristų tapote artimi, o per Jo nuopelno kraują dabar galite priartėti prie Dievo ir sudaryti su Juo sandorą. Todėl ateikite prie Dievo per Kristų, kuris sugriovė žydus ir pagonis skyrusią „sieną“, neatimdamas žydams malonės, bet visus, ir tikinčius žydus, ir tikinčius pagonis, įvedė į bendrą dangiško pašaukimo malonę (Ef. 2:13-19).

Tuo tarpu žydams buvo sakoma: „Jūs esate vaikai pranašų ir tos Sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų tėvais ... Dievas pirmiausia jums prikėlęs pasiuntė savo tarną Jėzų, kad Jis atneštų jums palaiminimą, nukreipdamas kiekvieną nuo jo nusikaltimų“. „Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat ir jūsų vaikams“ (Ap.d. 3:25,26; 2:38-41).

Prisiminkime, kad Izraelitai jau *buvo* pasišventę, būdami pagal Įstatymo Sandoros paveldėtojai. Vienintelė priežastis, kodėl jie iš karto kaip tauta nebuvo perkelti iš žydiškos tipinės būsenos į Evangelijos tikrovę, kaip tai įvyko su Apaštalais ir jų pasekėjais, buvo ta, kad dauguma jų nesilaikė Sandoros, todėl kaip tauta nebuvo pasiruošę priimti Jėzų, kaip

jiems skirtą Mesiją (Jn. 1:11). Jie buvo kviečiami *atgailauti* ir atnaujinti Sandorą su Dievu, pasinaudoti jiems skirtomis privilegijomis, kaip tos Sandoros vaikams. Jie buvo nusidėję tuo, kad pagal savo išgales nesilaikė savo Sandoros su Dievu. Todėl jiems reikėjo paliudyti prieš žmones krikšto veiksmu, kad atsisako nuodėmingos būsenos, simboliškai nuplaudami savo nuodėmes, pasimeldę Jėzaus vardu (Apd. 22:16).

Taigi Jono krikštas, nesvarbu ar pats Jonas krikštijo, ar Kristaus mokiniai, buvo skirtas tik Izraelitams. Jis reiškė atgailą dėl Sandoros sulaužymo ir taip pat vėl *sugrįžimą* prie tos Sandoros. Šio krikšto tikslas buvo paruošti tuos, kurie sutiko su jiems skirtu liudijimu ir pakeitė savo gyvenimo būdą, ir tai paliudijo krikštu, tapdami „tikraisiais Izraelitais“, o pripažindami Kristų, jie iš tikrųjų priartėjo prie Evangelijos amžiaus malonių (Jn. 5:45-47; Mt. 21:31,32). To meto Sandoros vaikams ir žadėtų palaimų paveldėtojams, vandens krikštas reiškė sugrįžimą prie Sandoros, atsisakant neištikimybės nuodėmės, o nuo Kristaus mirties momento krikštas įgavo dar didesnę reikšmę. Juo buvo parodomas tautinės nuodėmės atsisakymas dėl Kristaus nepripažinimo, nukryžiuojant Jį, nes tautos vyresnieji, atstovaujantys tai tautai, sakė: „Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir ant mūsų vaikų!“ (Mt. 27:25).

Dėl to Apaštalas Petras jiems priminė: „Tad tvirtai žinokite visi Izraelio namai: Dievas padarė Viešpačiu ir Kristumi tą Jėzų, kurį jūs nukryžiovote“. Kiekvienas tautos narys buvo nusidėjęs šia *tautine nuodėme*, nukryžiuojant Izraeliui siųstą Mesiją, todėl jie klausė: „Ką mums daryti, vyrai broliai?“. Petras jiems tarė: „Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, [o ypač už dalyvavimą tautinėje nuodėmėje -Mesijo nukryžiovime] ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Ap.d. 2:36-39). Tiems, kurie priėmė šį pakvietimą, Jono krikštas vandenyje reiškė ne tik jų asmeninės, bet kartu ir tautinės nuodėmės – Mesijo nukryžiovimo – nuplovimą, perėjimą nuo Mozės įstatymo galios ir laiko prie Kristaus įstatymo galios ir laiko, nes, pripažindami Jėzų tikruoju Mesiju, pripažino Jį esant seniai pažadėtu Mokytoju, Gelbėtoju ir Įstatymo leidėju, svarbesniu nei Mozė, kuris buvo tik tipas į Jį.

Žmonės, kuriems Apaštalas Petras Šventosios Dvasios atsiuntimo dieną kalbėjo, buvo žydai, todėl Apaštalas teisingai pasakė jiems: „Kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų *atleistos jūsų nuodėmės*“. Visai nereiškia, kad Jono krikštas yra priemonė nuodėmių atleidimui, nes Apaštalas Paulius teigia, kad „be kraujo praliejimo nėra atleidimo“

(Žyd. 9:22). Žydų tauta pagal Dievo įstatymo tvarką buvo priimama kaip visuma, nes kiekvienais metais buvo aukojamos aukos už visus Izraelitus, kaip tautą, sudarant su jais Įstatymo Sandorą. Tie, kuriems Apaštalas kalbėjo, su Dievu buvo susieti Įstatymo Sandora, buvo išteisinti ir susiderinę su Dievu tipinių aukų krauju, todėl visi pažadai buvo taikomi tik jiems, o ne pagonims, nes tipinės aukos jų neapėmė, todėl jie nebuvo susiderinę su Dievu.

Taigi ta nuodėmė, kurią Apaštalas patarė simboliškai nuplauti krikštu, nebuvo pirminė, gimtoji nuodėmė, bet nuodėmė prieš Įstatymo Sandorą ir dar susieta su tautine nuodėme - Mesijo atmetimu. Po krikšto - simbolinio nuplovimo - jie sugrįžo į „tikrų Izraelitų“ būseną, įgijo teisę ir privilegiją būti Izraelitais. Jie negalėjo būti jokios kitos tautos nariai.

PAGONYS ĮSKIEPYTI

Apie tai Apaštalas Paulius aiškina (Rom. 11), sakydamas, kad Izraelitai buvo to alyvmedžio šakomis, Abraomo pažado alyvmedyje. Būnant alyvmedžio šakomis jiems nereikėjo būti įskiepytais taip kaip mums, kadangi iš prigimties esame pagonys. Izraelitai jau seniai bendravo su Dievu, ir vienas dalykas, ką turėjo padaryti – tai gailėtis dėl savo nuodėmių, simboliškai jas nuplaunant ir taip tampant tinkamomis alyvmedžio šakomis, kurios nebuvo išlaužtos tol, kol neatmetė savo Mesijo – Jėzaus. Todėl jie pirmieji gavo ypatingą palaimą Sekminių dienoje.

Apaštalas Paulius, kviesdamas atsivertusius pagonis krikštui, labai aiškiai išaiškino skirtumą tarp krikšto žydams nuodėmių atleidimui (Apd. 19:1-6) ir pagonių krikšto. Jis parodo, kad pagonių krikštas reiškia ir yra simboliu jų įėjimo Kristaus kūną kaip laukinių alyvmedžio šakelių įskiepytų į kamieną, kad per jį galėtų būti brangių pažadų dalininkais (Rom. 6:3-5; 11:17). Turėtume pastebėti ir tai, kad žydai dabar neužima tokios išskirtinos padėties. Jeigu Apaštalas dabar jiems kalbėtų, tai kviesdamas prie Kristaus jis jiems pasakytų lygiai tą patį, ką ir pagonims.

Kodėl taip? Kas pasikeitė nuo to laiko? Žinome, kad *tautinė* malonė Izraelitams užsibaigė su Kristaus mirtimi – paskutinės (Izraelio) „malonės savaitės“ viduryje (Dan. 9:27). O *asmeniška* malonė žydams, kurios pagonys neturėjo, baigėsi išlaužiant alyvmedžio įgimtas šakas „pjūties“ metu, per tuos trisdešimt trejus metus, iki izraelitai prarado savo valstybingumą 69-siais mūsų eros metais. Tikros alyvmedžio šakos, jau kartą išlaužtos, gali būti sujungtos tik įskiepijant iš naujo, kaip ir laukinio alyvmedžio šakas. Todėl, kiekvienas

Izraelitas nuo to laiko, tai yra, nuo Dievo bausmės įvykimo tai tautai, norėdamas ateiti prie Kristaus gali tą padaryti tik tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir pagonys.

Viso Evangelijos amžiaus laiku nei vienas, nesvarbu ar tai būtų žydas ar pagonis, netapo „pakviestuoju“ į „Kristaus kūną“, kol pirma netapo *tikinčiu*, nes kviečiamieji pirma turi būti pripažinę Kristų savo Gelbėtoju ir Išteisintoju, tikėti Jo pralieto kraujo galia, kad būtų dykai išteisinti nuo visų savo nuodėmių. Tik tokius, bet ne nusidėjėlius, Apaštalas kvietė aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką (Rom. 12:1).

Pagal Įstatymą ant Dievo aukuro nepriimdavo gyvulėlių su trūkumais, o tai simbolizuoja, jog Dievas nepriima netobulų aukų. Tik mūsų Viešpats iš *tikrųjų* buvo „šventas, nekaltas, tyras, atskirtas nuo nusidėjėlių“, tobulas Dievo Avinėlis, paaukotas už mūsų nuodėmes. Tėvas, kai kuriuos kviesdamas prisijungti prie Jėzaus aukos Evangelijos amžiuje, o po to ir prie Jo garbės, priėmė tik tuos, kurių nuodėmės tapo „skaistesnės už sniegą“ ir kurie tikėjimu priėmė atpirkimą Jėzuje Kristuje ir tapo *pripažinti* tobulais, ir todėl galėjo būti Dievo priimtais.

KRIKŠTAS Į MIRTĮ

Tikrasis krikštas yra pasinėrimas į mirtį. Pasinėrimas į vandenį yra labai gražus tikrojo krikšto simbolis. Apaštalas Paulius aiškina *tikro* Bažnyčios krikšto reikšmę Rom 6:3-5: „Argi nežinote, jog mes pakrikštyti Jėzuje Kristuje, buvome pakrikštyti Jo mirtyje? Taigi krikštu mes esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlove, taip ir mes gyventume naują gyvenimą. Jei esame suaugę Jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir Jo prisikėlimo paveikslu“.

Todėl yra labai aišku, kad krikštas vandenyje yra paveikslu pilno pasišventimo iki mirties. Krikšto pradžia laikoma nuo to momento, kai *tikėjimu išteisintas* pašvenčia ir atiduoda savo valią Dievui. O jeigu nori pasiekti pažadėtų palaimų Karalystėje, tas pasišventimas turi tęstis net iki mirties.

Apie tai kalbėjo ir mūsų Viešpats: „Bet Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir kaip esu slegiamas [įtampų, sunkumų], kol tai išsipildys!“ (Lk. 12:50). Jordano upėje Jis buvo panardintas anksčiau, o čia jis kalbėjo apie išpildymą savo krikšto mirtyje. Jo valia jau buvo palaidota, Jis buvo paklusnus Dievo valiai - Jo Plano vykdymui. Kuomet atėjo sunkios valandos Getsemanės sode ir Golgotoje, Jis troško iki galo užbaigti savo auką.

Apie šį krikštą Jėzus kalbėjo ir dviems savo mokiniams, kurie Jo Karalystėje norėjo sėdėti vienas Jo dešinėje, o kitas Jo kairėje (Mr. 10:35-37). Jis atsakė jiems: „Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taure, kurią Aš geriu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš krikštijamas?“ (Mt. 20:22). Jėzus čia kalbėjo apie krikštą mirtyje, tuo nurodydamas, kad niekas negali tikėtis būti Karalystėje, jeigu nebus krikšto mirtyje dalininku. Taigi, krikšto paveikslo išaiškinimas, kurį davė Apaštalas, pilnai sutampa su mūsų Viešpaties išaiškinimu.

Tai nėra du krikštai – vienas vandenyje, kitas mirtyje – bet vienas. Panardinimas vandenyje yra tik tikro krikšto mirtyje simbolis arba šešėlis. Jeigu yra šešėlis, yra ir daiktas. Jį apšvietus stipria šviesa krenta šešėlis. Mums reikia atskirti daiktą nuo šešėlio ir suprasti jų tarpusavio ryšį, sudarantį „vieną krikštą“. Pamokytas Dievo vaikas supranta skirtumą. Apaštalas tas dvi krikšto dalis mato kaip „vieną krikštą“. Abejojame ar tie, kurie nesupranta tikrojo krikšto, gali gerai suprasti šešėlį arba simbolį, kad įvertintų juos kaip *vieną, tikrą krikštą*.

Suprasdami tikrąją krikšto reikšmę, matome, kad tas tikrasis krikštas, išskyrus tikėjimą Kristumi, yra vienas iš svarbių ir reikšmingų žingsnių, norint turėti dalį Karalystėje. Nes tik tie, kurie Evangelijos amžiuje bus ištikimi iki mirties, taps Abraomo palikuonimis, per kuriuos bus suteiktos tūkstantmetinės Karalystės palaimos visiems žmonėms, kurie dabar yra neišrinkti. Visai nesistebime, kad kai kurie tikru krikštu laiko krikšto šešėlį (panardinimą), dėl to jį padarė narystės žemiškose bažnyčiose ženklu. Tai yra natūrali klaida. Tačiau tie, kurie supranta *tikrą krikštą*, o nevertina krikšto *simbolio*, turi ištirti save ir įsitikinti, ar jų pačių valia *tikrai* yra mirusi ir palaidota Kristaus valioje.

AR KRIKŠTAS VANDENYJE YRA BŪTINAS?

Jei kas nors paklaustų, sakydamas: „Esu visiškai pasišventęs Dievui, net iki mirties, ar vandens krikštas man yra *būtin*as? Argi Viešpats atstumtu mane dėl tokio menkniekio, kaip krikšto - išorinio ženklo?“

Nepamirškime, kad Dievas mūsų neverčia tapti Jam paklusniais, kurie sekame Jėzaus pėdomis. Dabar yra tas laikas, kada tikintieji didelės Dievo malonės dėka turi *privilegiją* aukoti Dievui savo valią ir viską ką žmogus gali turėti. Tai laikas, kai Dievas noriai priima (per Kristų) tuos, kurie paveda Jam savo, nedaug vertės turintį, žmogišką *viską*, tokiu būdu tapdami Jėzaus pasekėjais. Tokiems Jis žada aukštą apdovanojimą.

Tie, kurie taip supranta, žino, kad pasišventusiems Dievas ne įsako ir netraktuoja jų kaip

žydų, nes jie „ne įstatymo, bet malonės valdžioje“ (Rom. 6:14). Žydų namai buvo *tarnų namai*, o tarnams yra normalu įsakinėti. Bet jei priklausome *sūnų namams* (Žyd. 3:5,6), Dievas su mumis elgiasi kaip Tėvas su savo sūnumis. Dievas traktuoja mus taip, kaip tikrasis Tėvas savo sūnus. Tikrieji sūnūs turi paklusnumo dvasią - sūnų dvasią. Jiems nereikia įsakinėti ar jų bauginti, nes jie žodžiuose ir veiksniuose, dideliuose ir mažuose reikaluose sako: „Man patinka vykdyti Tavo valią, mano Dieve“ (Ps. 40:8). Jų paklusnumas Dievui, pagarba ir visko išsižadėjimo kaina niekada jiems nebus per didelė.

Kiekvienas Dievui pasišventęs žmogus, kuris iš tikrųjų atsisakė savo valios, priimdamas Dievo valią, tai yra, pakrikštytas tikroju krikštu ir kuris pripažino krikštą vandenyje kaip Dievo valią – jis parodys paklusnumą. Prisiminkime, kad paklusnumas mažuose dalykuose gali būti geresniu testu, negu paklusnumas dideliuose. Jeigu šėtonas Ievą būtų mėginęs gundyti piktžodžiuoju prieš Dievą, jam nepasisektų. Jeigu būtų bandęs įteigti Ievai, kad ji užmuštų Adomą, jam taip pat nepasisektų. Todėl, paklusnumo išmėginimas visai mažuose dalykuose yra geriausių mūsų testu. Taip ir dabar, Dievas mažais dalykais bando mūsų meilę, atsidavimą ir paklusnumą pačiuose smulkiausiųose dalykuose, iš kurių vienas yra simbolinė reikšmė turintis – panardinimas. Dievas yra nusprendęs, kad tas, kuris *ištikimas* labai mažame dalyke, tas yra *ištikimas* ir dideliame (Lk. 16:10).

KRIKŠTO FORMA

Graikų kalba yra aiški ir konkreti, todėl geriausiai tinka Dievo tiesų perteikimui. Šios kalbos lankstumą gerai parodo žodžiai, kurių kiekvienas turi kitą mintį, o tačiau visi jie turi panašią reikšmę. Taigi, *rhantizo* (nuo žodžio *rhaino*), reiškia pašlakstyti; *cheo* – išpilti; *louo* - prausti, maudyti; *nipto* - mazgoti kūno dalį; *bapto* - panardinti, paskandinti, užpilti iki padengimo; *baptizo* - sumirkyti, panardinti, užlieti arba uždengti.

Tą paskutinį žodį *baptizo* (Karaliaus Jokūbo Biblijos vertime *baptize* – krikštyti) mūsų Viešpats ir Apaštalai vartojo vandens krikšto apeigoms apibūdinti, sekant Dievo Avinėlių. Iš to žodžio reikšmės, lyginant su visomis kitomis reikšmėmis, yra aišku, kad nepakanka pašlakstymo ar užpylimo, ar numazgojimo kurios nors kūno dalies, bet būtinas pilnas viso kūno panardinimas, uždengimas.

Anglų kalbos žodis „baptize“ (krikštyti), kuris randamas kai kuriuose vertimuose, visai nėra vertimas, bet pernešimas graikiško žodžio į anglų kalbą. Graikų kalbos žodynas duoda

tokią reikšmę žodžio *baptizo*: „sušlapinti arba panardinti vandenyje“ – Liddell i Scott; „sušlapinti, panardinti“ – Thayer; „sušlapinti, sumirkyti, panardinti, įleisti gilyn“ – Abbott Smith; „sušlapinti, panardinti“ – Bagster; „sušlapinti, įleisti gilyn, panardinti“ – Robinson; „panardinti, įleisti gilyn“ – Greenfield; „panardinti“ – Cremer; „keletą kartų sušlapinti, panardinti“ – klasikinis graikų žodynas. Lietuviškas žodis, kuris atrodo labiausiai atitinka graikiško žodžio *baptizo* reikšmę, yra *panardinti*.

Kai kas mano, kad kalėjimo sargo atveju, kai jis įtikėjęs tuojau pat buvo pakrikštytas (Apd. 16:33), jo krikštas negalėjo būti atliktas panardinimo būdu, nes nei jis, nei jie negalėjo tuo tikslu išeiti iš kalėjimo. Tačiau kaip tik buvo kitaip, jiems ir nereikėjo išeiti, nes, kaip dabar žinome, tuo laiku kalėjimuose buvo vandens telkiniai prausimuisi, kurie labai tiko panardinimui. Prisiminkime ir apie Joną Krikštytoją, kur jis krikštijo: „Taip pat ir Jonas krikštijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo daug vandens“ (Jn. 3:23). Jeigu Jonas tik šlakstytų atsivertusius žmones, tai neturėtų reikšmės ar yra daug vandens. Panašu, kad tai buvo Jordano užutėkis.

Visi Rašto tyrinėtojai sutaria, kad ankstyvosios Bažnyčios visuotinas paprotys buvo vandens krikštą atlikti panardinimo būdu. Tačiau nuo trečiojo amžiaus pradžios prasidėjo didelė sumaištis krikšto ir kitais klausimais. Kai kurie visą krikšto reikšmę siejo tik su jo atlikimo būdu, o dalis jų tvirtino, kad panardinti reikia net tris kartus, nes Viešpats pasakė: „Vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios“, visai nesuprasdami, kad *vardan* reiškia Jo *įgalioti*. Kiti tvirtino, kad, kaip mirštančio mūsų Viešpaties galva pasviro į priekį, taip ir panardinimas turi būti veidu, ne taip kaip laidojimo metu, bet veidu nukreiptu žemyn. Kai kurie reikalavo, kad krikštijami turi būti beveik nuogi, taip kaip mirė mūsų Viešpats. Dar kiti pateko į kitą kraštutinumą, sakydami, kad nors vandens krikšto forma yra svarbi, tačiau tiksli jos forma didelės reikšmės neturi, todėl *patogumo* dėlei panardinimą pakeitė užpylimu šlakelio vandens. Ši krikšto forma su laiku tapo tradicine Romos katalikų bažnyčioje, o iš ten perėjo ir į protestantizmą. Visos šios nebiblijinės krikšto formos atsirado dėl to, kad buvo prarastas tikro krikšto supratimas.

Net jeigu nežinotume, kaip darė ankstyvoji Bažnyčia, ir jeigu būtų visai neaišku ir negalėtume nustatyti, koku būdu Apaštalai krikštijo vandens krikštu, ar pašlakstydami, ar užpilddami, ar panardindami, tai vis vien galėtume aiškiai suprasti, kuris būdas atitinka tikrojo krikšto

simboliką. Analizuodami vandens krikšto formas, rastume tik vieną, kuri *simbolizuoja* mirtį ir palaidojimą kartu su Kristumi. Kitos formos neparodo nutarimo būti mirusiu sau ir pasauliui, nei prisikėlimo naujam gyvenimui. Mes nematome jokios simbolikos mirties sau ir pasauliui bei prisikėlimo naujam gyvenimui, kai užpilama keletas lašelių vandens ant kūno, arba tuomet, kai užpilamas visas kibiras vandens ant viso kūno. Bet kai svarstome apie panardinimą, iš karto matome puikią, stebinančią, svarbią ir tinkamą iliustraciją viso to, kas sudaro tikro krikšto į mirtį esmę.

Vieną kartą panardinant, nugara į vandenį, Kristaus vardu, taikliai simbolizuoja palaidojimą. Tas, kuris atlieka simbolinį krikštą vandenyje, simbolizuoja mūsų Viešpatį, o tas, kuris eina, kad būtų krikštijamas, parodo, kaip jis širdimi eina prie Viešpaties. Tuo mes paliudijame, kad patys negalime tapti mirusiais sau ir pasauliui, todėl einame prie Viešpaties rankų. Jo prašydami, kad priimtų mūsų valią, ir tai parodome šiuo veiksmu. Jeigu mūsų valia bus atiduota, Jis palaidos mus mirtyje – mūsų gyvenime duos atitinkamus išbandymus, bausmes, pagalbą ir pabarimus, kurie geriausiai paruoš mus vykdyti mūsų pasišventimo įžadus. Kai tokiu būdu parodome, kad atsižadame savo valios, mus švelniai nuleidžia į vandenį. Vandenyje tampame bejėgiais, o tai pilnas vaizdas mūsų bejėgiškumo mirties būsenoje. Kai mus vėl pakelia ir mes atsistojame ant savo kojų, šiame paveiksle matome būtent tai, ką Viešpats mums pažadėjo – tinkamu metu Savo galia pažadinti mus iš mirusiųjų.

Nebandome kam nors primesti savo nuomonės kurie galvoja kitaip, tačiau teigiame, kad panardinimas yra labai taikli simbolika, kurią įsteigė pats Viešpats. Kas gi kitas galėtų duoti tokį pilną vaizdą, simbolių visų tų dalykų?

KAS GALI BŪTI PAKRIKŠTYTAS?

Mūsų Viešpats pirmiausia įgaliojo mus mokyti Evangelijos, o po to krikštyti tuos, kurie *tikės* Viešpačiu, pripažindami Jį savo Atpirkėju (Mt. 28:19; palygink su Mk. 16:16) ir priims Evangelijos pakvietimą tapti Jo pasekėjais. Apaštalai elgėsi pagal šią taisyklę ir niekur nesurasime paminėjimo, kad Apaštalai būtų krikštiję netikinčius, ar kūdikius, ar protiniai nesveikus. Tiesa, yra paminėta, jog buvo pakrikštyti keletas „namiškių“. Kai kurie tomis eilutėmis remdamiesi tvirtina, kad tų namiškių tarpe galėjo būti ir kūdikių, ir jie galėjo būti pakrikštyti, nors tokios užuominos Rašte nėra. Taigi, atsakome: Kai kuriose šeimose yra protiniai nesveikų, kitose vienas ar daugiau netikinčių, taigi, ar galime be įrodymų tvirtinti,

jog Apaštalai, nekreipdami dėmesio į Viešpaties nurodymus, krikštijo netikinčius? Jokiu būdu! Daug išmintingesnė yra ta nuomonė, kad tuo keletu atvejų, kai rašoma apie namiškių krikštą, minimi tik tie namiškiai, kurie galėjo įtikėti ir buvo iš tikrųjų *įtikėję*. Pakako pasakyti „namiškiai“, pagal buvusį paprotį ir visuotinai naudojamą šį žodį, dėl kurio nebuvo nesusipratimų, net, jei tarp šių namiškių būtų maži vaikai, kurie dar nesuvokia ir negali tapti tikinčiaisiais, ir kurie, be abejo, nebuvo priskaityti prie tų, kurie buvo pakrikštyti.

Daugelis tų, kurie krikštą atlieka pašlakstymo būdu net neprotaujantiems (dėl to netinkantiems) kūdikiams, mano, kad *vandens* krikštas yra durys į Kristaus Bažnyčią, todėl nelaiko nariais tų, kuriems neatlikta ši apeiga, vadinama krikštu. Jie mano, kad kūdikiai, tapę jų bažnyčių nariais, bus išgelbėti nuo amžinų kančių. Yra tiesa, kad ši, kaip ir visos kitos viduramžių doktrinos, yra retai mokoma mūsų laikais ir greitai netenka įtakos žmonėms, nors kai kurie tėvai dar tebetiki, kad jų kūdikiai, jei numirtų nekrikštyti, kentėtų amžinas kančias, kadangi buvo nepašlakstyti Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu.

Pateiksime vieną pavyzdį, su kuriuo neseniai susidūrėme, parodantį, kokią kunigai ir dvasiškija pasiekė galią, pasinaudodami šiomis klaidomis. Vieno kūdikio tėvai nesutarė su jų bažnyčios pastoriumi dėl bažnytinių mokesčių vengimo ir dėl susirinkimo nesilankymo. Kūdikiui rimtai susirgus, tėvas ir motina daug kartų maldavo abejingą, klystantį, samdomą ganytoją, kad atėjęs pašlakstytų jų kūdikį ir taip išgelbėtų jį nuo amžino pasmerkimo, apie kurį mokė, kad jis jam būtų. Tačiau pastorius atsisakė, sakydamas, kad jie verti tokios bausmės. Daugelio pastangų dėka, tą patarnavimą atliko kitas pastorius „pačiu laiku“, kuris nuramino juos dėl to rūpesčio, kuriam nebuvo jokio pagrindo.

KAS GALI KRIKŠTYTI?

Šventasis Raštas nenurodo jokio apribojimo tiems, kas negalėtų vandenyje krikštyti tikinčiųjų, nors visada tik pasišventę Dievui buvo įpareigoti mokyti, o taip pat ir krikštyti. Nors Tiesos žinojimas iš to žmogaus, kuris atlieka krikštą, nėra reikalaujamas, tačiau būtų gerai, kad jis žinotų Tiesą. Tuo tarpu tam, kuris turi būti panardintas, yra būtinas tikėjimas ir Tiesos supratimas. Kartais būna, kad tas, kuris eina prie krikšto, Tiesos žiniomis gali lenkti tą, kuris pasitarnauja krikštui (Mt. 3:14,15).

Visi, kurie yra įgalioti *mokyti* žmones, lygiai tiek yra įgalioti ir *krikštyti*. Tas įgaliojimas plačiaja prasme liečia kiekvieną tikrą Kristaus pasekėją – „iki amžiaus pabaigos“, pagal

visuotinį pakvietimą tarnystei su visais nurodymais ir paskyrimu eiti pareigas (Mt. 28:19,20 ir Jn. 17:14-23). Geriausiai būtų, kad krikštui pasitarnautų arba generaliniai, arba vietinio susirinkimo vyresnieji.

KRIKŠTO SIMBOLIO ATLIKIMO BŪDAS

Panardinimas, kuris simbolizuoja palaidojimą, turi būti atliekamas nardinant nugara, kai tam reikalui yra pakankamai vandens, atliekant tai, kiek tai yra įmanoma, patogiu būdu. Krikštas neturėtų būti slaptas, nes tai yra *viešas tikėjimo išpažinimas*. Šis viešumas turėtų liesti bendra-išpažinėjus, o ne pasaulį. Nors krikšto simbolis negali būti paslėptas nuo pasaulio, tačiau paskelbti plačiau, negu tikinčiųjų tarpe, nereikia. Šis momentas yra toks iškilmingas ir svarbus tikintiesiems, kurie supranta jo gilią reikšmę, kad buvimas kartu žmonių pasauliečių, kurie ne Dievo ieško, bet smalsumo vedini eina, yra nepageidaujamas.

Kai kurie mano, jei Jonas Krikštytojas ir Viešpaties mokiniai viešai krikštijo Jordano upėje, tai ir visi kiti turėtų būti krikštijami upėje, daugelio žmonių akivaizdoje. Tačiau prisiminkime, kad visa Izraelio tauta pagal Įstatymo Sandorą buvo *Bažnyčia*. Daugybės žmonių dalyvavimas ypatingai reiškė buvimą, tuo metu buvusios pagal Įstatymą, Bažnyčios. Jeigu kalbėsime apie Jordano upę, tai Jonas ir Viešpaties mokiniai ja pasinaudojo todėl, kad tai buvo patogiausia vieta jų tarnystei. Jeigu upė yra svarbi sudėtinė dalis, tai ar mums nereikėtų būtinai pasinaudoti *ta pačia* upe – Jordanu?

Atkreipkime dėmesį: Kai eunuchas įtikėjo ir buvo pakrikštytas, tai dalyvavo tik Pilypas (Apd. 8:29-38). Kai kalėjimo sargas įtikėjo, tai buvo pakrikštytas ne upėje, o vonioje ar kalėjimo vandens saugykloje (Apd. 16:33). Taip pat žinome, kad pirmų dviejų amžių šventyklų griuvėsiuose buvo atrastos vandens saugyklos, skirtos krikštyti panardinant.

Neturime ankstyvosios Bažnyčios bei Apaštalų paliktos krikšto metu kartojamų žodžių formulės, ir tai parodo, kad *pasakymo forma* yra mažiau svarbi už vandens krikšto atlikimą ir jo *reikšmę*. Tačiau iš Apd. 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Rom. 6:3; 1Kor. 1:13 citatų darome išvadą, kad krikštijama buvo Viešpaties Jėzaus vardu, ir tai buvo pasakoma žodžiu. Galime taip pat pripažinti, kad mūsų Viešpaties žodžiai „krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“ taip pat koku būdu buvo pasakomi krikšto metu.

Tų žodžių reikšmė yra tokia, kad tikintieji krikštu (panardinimu) į Dievo valią net iki mirties, yra priimami kaip tapę Jo žmonėmis ir kad jų teisė ir privilegija tokiais tapti yra

vardan, arba pagal įgaliojimą Tėvo, per Sūnaus nuopelną, suteikimą Šventosios Tiesos Dvasios.

Pridedame keletą įdomių klausimų apie krikštą:

„KRIKŠTIJASI VIETOJ MIRUSIŲJŲ“

Klausimas: Ką reiškia Ap. Pauliaus žodžiai (1Kor. 15:29[Č.K.]): „Antra vertus, ką tikisi laimėti tie, kurie krikštijasi vietoj mirusiųjų? Jei iš viso mirusieji nebus prikelti, tai kam gi jie krikštijasi už juos?“

Atsakymas: Daugelis šio posakio nesupranta. Kurie atmeta vandens krikštą, šios eilutės išaiškinti negali, nepaneigę Apaštalo Pauliaus įkvėpimo. Tie, kurie krikštija pašlakstydami arba užpildami vandens, šioje eilutėje nemato loginio ryšio. Net ir daugelis tų, kurie krikštija panardindami, nesupranta šios eilutės. Minties gylį, grožį ir jėgą galime pastebėti tik tada, kai suprantame tikrą krikštą – mirimą dėl savo asmeninės valios ir mirimą pasaulio valios atžvilgiu, o atgijimą Dievo valios pildymui, kai suprantame, kad panardinimas vandenyje yra to viso atitinkančiu simboliu, ir kai suprantame didį Dievo planą išgelbėti Bažnyčią ir pasaulį.

Viduramžiais, blogai supratę šią eilutę, pradėjo krikštytis vieni vietoje kitų. Jei kurių artimieji numirdavo nekrikštyti, tai kiti krikštydavosi vietoje jų. Jeigu gerai suprantame tikrą krikštą, tai iš karto suprasime tokio poelgio nelogiškumą. Vienas asmuo negali pasišventi už kitą, taip kaip negali perleisti kitam nei žemiškos, nei dvasiškos gyvybės.

Šiame skyriuje (12-28 eil.) Apaštalas aiškina prikėlimą iš mirusiųjų, o 29 eilutėje aiškina šią doktriną. Labiausiai buvo atakuojamas Korinto susirinkimo tikėjimas prisikėlimo iš mirusiųjų klausimu. Šioje eilutėje Apaštalas atkreipia susirinkimo narių dėmesį į tai, jog jie visi yra pakrikštyti ir kad jų krikštas, kaip jau aiškinome, reiškė arba simbolizavo mirtį. Toliau, parodydamas jų priešingą ir klaidingą požiūrį klausia, kame buvo ta išmintis ir vertė tokio pasišventimo mirčiai, ką reiškė jų krikštas, jeigu jų nauja teorija, jog mirusieji nebus prikelti, būtų teisinga. Bet iš tikrųjų jie pasišventė, kad būtų mirę su Kristumi, kad būtų pakrikštyti Jo mirtyje kaip Jo Kūno nariai (1Kor. 12:12,13), kad galėtų dalyvauti su Juo aukos taurėje (Mr. 10:39). O visa tai yra už *mirusį pasaulį*, Adomą ir visus neišrinktuosius iš

jo giminės. Todėl jie turėjo viltį dalyvauti pažadėtame, garbingame prikėlime.

Apaštalas tvirtina, kad krikščioniškas tikėjimas turi būti konkretus, arba jis yra, arba jo nėra. Jei nėra prisikėlimo, tai žuvo ir visi, kurie užmigo Kristuje, bei visi kiti žmonės. Jeigu taip būtų, nebūtų jokios prikėlimo vilties nei Bažnyčiai, nei per Bažnyčią - pasauliui. Tuomet iš tikrųjų, dėl ko Bažnyčiai reikėtų pašvęsti savo gyvybes mirčiai? Bažnyčios nariai buvo pakrikštyti mirtyje su Kristumi – pakrikštyti mirstančių ir mirusių žmonių dėlei, kad savu laiku, po pirmo prikėlimo, galėtų su Juo gyventi ir karaliauti (Rom. 8:17; 2Tim. 2:11,12; Apr. 5:10; 20:4,6) ir kaip Jo Sužadėtinė ir bendrapaveldėtoja, Antroji Ieva (2Kor. 11:2,3; Efez. 5:31,32), dalyvauti su Juo kaip Antruoju Adomu, Gyvybės davėju pasauliui (1Kor. 15:45; Iz. 9:6), žmonijos atstatyme, ją gražinant į teisingumą ir į gyvenimą (Mt. 19:28; Iz. 60:4; Gal. 3:8,16,29; Apr. 22:17).

KRIKŠTAS ŠVENTĄJA DVASIA IR UGNIMI

Klausimas: Ką turėjo galvoje Jonas Krikštytojas, sakydamas apie Jėzų: „Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“ (Mt. 3:11,12)?

Atsakymas: Kad suprastume Jono Krikštytojo žodžius, reikia žinoti, kad jis kreipėsi į įvairias žydų klases. Atėjo pas jį žmonės iš Jeruzalės, Judėjos ir visos Pajordanės, kartu su fariziejais ir sadukiejais (5,6 eil.). Jonas, būdamas Jėzaus ir Evangelijos skelbėju, pranašiškaus nusakė tautos nepaklusnumo pasekmes – „Štai kirvis [Dievo teismo] jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių [teisingumo vaisių] bus iškirstas ir įmestas į ugnį“ (10 eil.). Toliau, tęsdamas kalbą apie Jėzų, jis sakė: „Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“. Dalis Jono Krikštytojo klausytojų, kurie paminėti žodžiu „jus“, priėmė Jėzų ir jie tapo (kaip tikrieji Izraelitai) pakrikštyti Šventąja Dvasia Sekminių dieną, tačiau likusieji, kuriems jis kalbėjo, atmetė Jėzų. Kai jų namai (vardinis kūniškas Izraelis) tapo tušti (Mt. 23:37-39), jie buvo pakrikštyti ugnimi – Dievo teismu, kuris ištiko juos kaip tautą dėl Jėzaus atmetimo. Tai ne raidinė ugnis, bet Dievo rūstybės ugnis (Ez. 38:19; Sof. 3:8), priespaudos ugnis, kuri užbaigė ir sunaikino žydų valstybingumą 69-73 mūsų eros metais.

Ta mintis yra labai aiškiai išdėstoma ir patvirtinama dvylikta eilute, tik kitais žodžiais: „Jo rankoje vėtyklė ir Jis kruopščiai išvalys savo kluoną [taip apibūdinama Jėzaus veikla trijų su

puse metų laiku, kai Jis "išvėtė" - atskyrė Izraelio tautos kviečius nuo pelų]. Kviečius [tikruosius Izraelitus] surinko į klėtį [krikščionišką Bažnyčią], o pelus [kitą tautos dalį] sudegins neužgesinama ugnimi [sunaikinimu, kurio negalima išvengti – didele religinių ir politinių kovų ugnimi, kuri sunaikino žydų tautą]. Taip Jonas aiškino žydų masėms, kad, tuo tarpu, kai juos jis krikštija vandeniui, Jėzus juos pakrikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi. Dalis tautos buvo pakrikštyti viena krikšto dalimi, o kita tautos dalis patyrė ugnies krikštą.

Tikime, kad Dievo žmonės daro didelę klaidą meldamiesi, kad būtų pakrikštyti ugnies krikštu. Jie nesuprasdami prašo prakeikimo, bet ne palaimos. Bus labai gerai, kad Dievas jų naudai neatsakys į tokią malda.

"GIMIMAS IŠ VANDENS IR DVASIOS"

Klausimas: Ką reiškia Jėzaus žodžiai: „jei kas negims iš vandens ir Dvasios, negalės įeiti į Dievo karalystę“ (Jn. 3:5). Ar vandens krikštas yra būtinas išgelbėjimui?

Atsakymas: Ši Šventojo Rašto eilutė visai nemoko apie vandens krikštą, nei apie tikrą krikštą mirtyje. Ši eilutė moko apie pradėjimą ir užgimimą iš Dvasios. Čia žodis *vanduo* pavartotas simboline prasme. Vanduo yra Tiesos simbolis, kaip skaitome Biblijoje (Ef. 5:26; Žyd. 10:22; 2Pet. 2:17; Judo 12; 1Jn. 5:6,8; Apr. 12:15; 22:1,17; Jn. 7:38; Ez. 36:25; 47:1-12; Iz. 12:3). Pradėjimas iš Šventosios Dvasios įvyksta per Tiesą (1Kor. 4:15; Jok. 1:18; 1Pet. 1:23,25). Graikiškas žodis *gennao* reiškia taip pat (1) *pradėti* ir (2) *gimti* (Nors šis žodis apima abi reikšmes, bet verčiant priklauso nuo konteksto reikšmės. Abi šios reikšmės, pradėjimas ir gimimas yra šiame žodyje. Kai kalbama apie užgimimą, mintyse turime ir pradėjimą, kai kalbame apie pradėjimą, jau suprantame gimimą, kuris neįvyksta be pradėjimo. Kuomet veiksny, kuriam taikomas šis žodis [*gennao*] yra vyriškos giminės, tai tą žodį reikia versti „pradėtas“, o kuomet moteriškos giminės – reikia versti „gimęs“. Todėl 1Jn. 2:29; 3:9; 4:7; 5:1; 5:18, žodis „*gennao*“ turi būti verčiamas „pradėtas“, nes veiksny yra Dievas - vyriškos giminės žodis. Tačiau vertimas kartais priklauso nuo veikimo būdo, neatsižvelgiant į žodžio giminę su priesaga [ek]. Tada žodis *gennao* turi būti verčiamas „užgimęs“, kaip tai yra Jn. 3:5,6 – užgimęs iš vandens, iš kūno, iš Dvasios – *Dieviškasis amžių planas*, 292 psl.). Mūsų aptariamojoje eilutėje Jn. 3:5, žodis *gennao* turi tas dvi prasmes, todėl jis prieš žodį „Dvasios“ nekartojamas. Kad aiškiau suprastume, ką Jėzus

norėjo pasakyti, galime perfrazuoti taip: Jeigu kas nebus pradėtas iš Tiesos ir negims iš Dvasios, (t.y. nebus prikelti dvasišku kūnu, v. p.) negalės įeiti į Dangaus karalystę.

LAIŠKAS APIE KRIKŠTĄ

Šis laiškas buvo atspausdintas "The Daily Gleaner", Jamaika, B.W.I. Gerbiamasis Pone Redaktorium: Po vyskupo Gibsono pamokslo pasipylė daug laiškų. Aptarsime vieną iš problemų. Vyskupas, kalbėdamas apie krikščionišką krikštą, panardinimą pavadino: "tai pirma tarp daugelio klaidų Jamaikoje ". Norime aptarti, koks tinkamesnis krikščioniško krikšto atlikimo būdas - panardinant ar pašlakstant? Pamatykime, kas iš tikrųjų skelbia klaidą. Prisiminsime keletą žinomų tyrinėtojų pasisakymus:

Graikų - anglų Naujojo Testamento vertime "Emphatic Diaglott", apie krikštą radau tokią pastabą: Krikštyti - *bapto, baptizo*. Bapto pasikartoja tris kartus: Lk. 16:24; Jn. 13:26; Apr. 19:13. Populiariuose vertimuose visada verčiama: *panardinti, sušlapinti*. Žodis *baptizo* pasikartoja 79 kartus, iš jų 77 kartus visai neverčiama, bet rašoma originalo kalba [anglų kalboje žodis krikštyti yra *baptize*, taigi yra perkeltas iš graikų kalbos žodžio *baptizo*]. Du kartus: Mr. 7:4 ir Lk. 11:38 išversta *prausti*, nepaaiškinant koku būdu tai daroma. Visi leksikos žinovai tą žodį verčia *panardinti*, o ne *šlakstyti* ar *užpilti*. Nei vienas vertėjas neišdrįso tų žodžių išversti žodžiais *pašlakstyti* ar *užpilti*. Septuagintoje (Kun. 14:14,15,16) pavartoti trys žodžiai: užpilti, sušlapinti ir pašlakstyti: „Įsipils į savo kairiosios rankos delną ir, padažęs (pamerkęs) pirštą... pašlakstys Viešpaties akivaizdoje...“ Šioje eilutėje užpilti yra *cheo*, pakrapinti – *raino*, o sušlapinti *bapto*.

Dr.Alfred Plummer, akademijos Durhame dėstytojas rašo: „Žodis *baptizo* yra daugiau pabrėžiantis negu *bapto*. Bapto reiškia suvilgau, panardinu. Iš tų, kuriems atliekamas krikščioniškas krikštas, reikalaujama atgailos ir tikėjimo. Rašte nėra nei vienos eilutės ir net užuominos, apie tai, kad būtų krikštijami kūdikiai“.

Buvęs Durhamo vyskupas Dr.Handley Moule, pripažįsta: „Iš tikrųjų, Naujajame Testamente apie kūdikių krikštą nėra jokios užuominos ... Taip pat yra tiesa, kad iki trečiojo amžiaus randame tik keletą atvejų apie kūdikių krikštą“.

Žinomas bažnytinis vadovas, bažnytinės istorijos tyrinėtojas Dean Stanley sako: „Nėra abejonės, kad pirmoji krikšto atlikimo forma, į ką nurodo ir žodžio reikšmė, yra pilnas panar-

dinimas vandenyje, kurio gylis tinka tam tikslui. Todėl, mažiausiai keturis šimtmečius kitos formos nebuvo, nebent kokie neįtikėtini atskiri ligos atvejai“.

Anglikonų bažnyčios kanauninkas H. P. Liddon savo veikale: „Apaštalo Pauliaus laiško Romiečiams analizė“ rašo: „Apaštalo mintys yra apie suaugusių krikštą. Panardinimas vandenyje (katadusis) ir pakėlimas iš jo (anadusis), tai du pabrėžiantys tos apeigos bruožai“.

Profesorius, Naujojo Testamento egzegetas Londono Karališkajame Universitete, Dr R. T. Knowling, veikale „The Expositor's Greek Testament“ tvirtina: „Kontekstas *anebesan ek* [Ap.d. 8:39] įrodo, kad krikštas buvo atliekamas panardinant, ir dėl to negali būti jokios abejonės, nes tai buvo ankstyvosios Bažnyčios papročiu“.

Dr. William Sanday ir dr. A.C. Headlam savo veikale „Tarptautinis kritinis komentaras“ tvirtina: „Krikštas simbolizuoja keletą veiksmų ... pasinėrimą - mirtį, panardinimą - palaidojimą, (mirties patvirtinimą); pakėlimas iš vandens – prikėlimą“.

Durhamo anglikonų bažnyčios vyskupas Lightfoot sako: „Per krikštą po vandeniu tapote palaidoti kartu su Kristumi dėl seno aš“. Ir čia pat logiškai klausia: „Jeigu krikšto forma yra panardinimas, kuriuo išreiškiama pagrindinė reikšmė, tai ar pašlakstymas ir užpylimas vandens gali būti laikoma krikštu?“ - *British Weekly, 1905*.

Martynas Liuteris rašė: „Norėčiau, kad tie, kurie yra krikštijami, būtų pilnai panardinami vandenyje taip, kaip atitinka šio žodžio reikšmę ir krikšto apeigos simboliką“.

Jonas Kalvinas rašė: „Žodis *krikštyti* reiškia panardinti. Esame tuo tikri, kad ankstyvoji Bažnyčia, krikštydama taikė panardinimo būdą“.

Dr. Tomas Chalmers iš Škotiškos laisvosios bažnyčios sakė: „Pirmą kartą žodžio krikštas reikšmė yra panardinimas. Visuotinas krikštijimo būdas Apaštalų dienomis buvo panardinimas viso kūno po vandeniu“.

Profesorius John Agar Beet, iš metodistų bažnyčios, rašė: „Iš senųjų raštų po Apaštalų mirties sužinome, kad normali krikšto forma buvo panardinimas“.

Anglikonų bažnyčios karalienės Viktorijos kapelionas Baptist Noel pasakė: „Esu įsitikinęs, kad apsvarstęs kiekvieną svarbų įrodymą, kuris buvo pateiktas palaikant kūdikių krikštą, kaip priedą krikščioniškuose susirinkimuose, priėjau išvados, kuri man atrodo tikra: pirma, aiškiai įrodyta, kad Jėzaus įsteigtas krikštas, tai panardinimas vandenyje, antra, panardinimas yra tikėjimo Kristumi išpažinimas“.

Whitley Stokes, L.L.D. rašo: „Manau, kad kūdikių krikšto krikščionių tarpe pradžios reikia ieškoti pagoniškų tautų tradicijose, nes ši krikšto rūšis pradžioje buvo pagoniška apsivalymo apeiga, kurioje dalyvaudavo kaip motina, taip ir kūdikis“ (THE ACADEMY, tom XLIX).

J. Russell Howden, B.D. Sauthborough pastorius, kalbėdamas Tunbridgo Wells Didžiojoje Halėje, 1925m. balandžio 5 dieną susirinkusiems žinomiems dvasiškiams pasakė: „Kiekvieno žmogaus žodis privalo būti patikrintas Dievo Žodžiu“. Jis sakė, nors klausyti jiems buvo nelabai malonu, jog: „Nei vienas kitas nukrypimas nebuvo tiek žalingas, kaip mokinimas apie atgimimą per krikštą. Kai kurie galėjo būti pakrikštyti vandeniui, tačiau nebuvo pakrikštyti Šventąja Dvasia ... Privalome prisiminti, kad Kristus mirė ne už vieną ar kitą žmonių grupę, bet už bedievius. Galbūt pastoviai lankantiems bažnyčias Kristus buvo reikalingas tiek pat, kaip aniems bedieviams“.

Galima būtų pateikti dar daug citatų, bet parašiau ilgesnį laišką nei ketinau, todėl prašau atleisti.

Jamaika. B. W. I.